

Vi lever

Af Finn Aaberg, borgmester i Albertslund (S), og formand for Udrykningsholdet

MAN skal ikke altid tro, hvad der står i avisen. Det er en gammel sandhed, som desværre også gælder Jyllands-Posten. I en artikel om utilpassede unge, som avisen bragte 13/8 under overskriften "Tikkende bomber", blev det nemlig beskrevet, at regeringens Udrykningshold slet ikke er kommet i gang. Det på trods af, at regeringen allerede i 1997 nedsatte Udrykningsholdet. Virkeligheden er imidlertid, at Udrykningsholdet først blev etableret den 1. maj i år, og at der er fuld gang i aktiviteterne.

Udrykningsholdet er et af flere initiativer, som regeringen har taget de senere år for at mindske problemerne med utilpassede unge. Udrykningsholdet tilbyder først og fremmest kommuner og andre lokale aktører en konkret og handlingsorienteret rådgivning. Udrykningsholdet er således både til rådighed, når det brænder på, og når det drejer sig om støtte til udvikling af langsigtede løsninger, ikke mindst en forebyggende indsats.

Udrykningsholdet er kommet godt fra start. På trods af Udrykningsholdets korte levetid har flere kommuner allerede henvendt sig for at få rådgivning. Sideløbende har Udrykningsholdet af egen drift taget kontakt til en række kommuner over hele landet for at tilbyde sin ekspertise og assistance. Der har først og fremmest været tale om kommuner, der gentagne gange har oplevet grupper af uregerlige unge, som har givet anledning til bekymring.

Udover den direkte kontakt med kommuner og det lokale politi er Udrykningsholdet involveret i en lang række andre aktiviteter. Eksempelvis kortlægger Udrykningsholdet indsatser over for utilpassede unge, tager initiativer til netværksdannelse og tilrettelægger konferencer, temadage og kampagner. Samtidig fungerer Udrykningsholdet som et videns- og rådgivningscenter, der indsamler og videregiver viden, erfaringer og gode eksempler.

Udrykningsholdet indsats er blevet særdeles godt modtaget. Det tyder på, at de lokale myndigheder med glæde tager imod den håndsrekning, som regeringen har givet. Der er nemlig en forståelse af, at alle gode kræfter skal sættes ind, hvis vi skal gøre os håb om at håndtere problemerne med utilpassede unge bedre.

Uskyldens byrde

Af ARNE HERLØV PETERSEN,

forfatter, Jernbanevej 7, Humble

PEER Henrik Hansen, der kalder sig historiker og forfatter, skriver i Jyllands-Postens kronik "Uskyldens byrde" 11/8, at når jeg ikke anlagde erstatningssag efter den PET-fabrikerede spionanklage mod mig i 1981, var det "måske fordi Ole Espersen havde ret" i sine beskyldninger mod mig.

Peer Henrik Hansen har hidtil været kendt for sin afhandling om påskekrisen 1948 og sine bidrag til SF's jubilæumsskrift og det leksikon, der udgives af VS' teoretiske tidsskrift "Solidarit". Han burde vide, at en historiker ikke kan nøjes med formodninger, men må sætte sig lidt ind i det, han skriver om. Årsagen til, at jeg ikke anlagde erstatningssag, fremgår af min forsvarets, landsretssagfører Jan Schultz-Lorentzens kronik i Politiken 28/5 1982, hvor han skriver, at en erstatningssag efter dansk ret ikke ville kunne beskæftige sig med det afgørende spørgsmål om, hvorvidt jeg var skyldig. I Danmark kan man nemlig i modsætning til i Norge og Sverige - ikke appellere et tiltalefrafald.

En erstatningssag kunne derfor udelukkende handle om, hvorvidt politiet havde ret til at foretage efter-

forskning, og det har politiet altid. Hvis Peer Henrik Hansen vil fremstå som historiker burde han måske også læse mit indlæg om spørgsmålet i Politiken 15/6 1982.

Peer Henrik Hansen siger videre, at et indicium for at jeg var skyldig er påstanden, fremført af den afhøvede KGB-arkivar Vasilij Mitrokhin, der sidste år udgav bogen "The Mitrokhin Archive".

Hvis historikeren Hansen kastede et blik på Mitrokhin-bogens forside ville han bemærke, at den er skrevet af Christopher Andrew, der også er hovedforfatter til den tilsvarende bog om dobbeltagenten Gordievsky. "The Nation" skriver 7/4 97, at Gordievskys "afsløringer" bygger på vestlige kilder og ikke indeholder noget nyt.

Ejendommeligt påstand

Christopher Andrew er blandt andet kendt fra det ultrakonservative Churchill Society, hvor han optrådte sammen med den afdøde højrefløjspolitiker Enoch Powell.

I begge Christopher Andrews bøger skriver han, at KGB forfattede en pjec, jeg i 1980 skrev om Margaret Thatcher. I betragtning af, at jeg har fået udgivet 39 bøger, er det en ejendommeligt påstand, at jeg skulle være ude af stand til selv at skrive en pjec.

Selvfølgelig har jeg da også selv skrevet artiklen om Thatcher. Og det er faktisk muligt at have en kritisk holdning til ms. Thatcher uden at være lokket til det af KGB. Et øjeblik er i denne forbindelse forfatteren Vagn Lundbye, der i "Langelandske fodrejser" fortæller om, hvordan han besøgte mig, mens jeg var i færd med at skrive artiklen.

Christopher Andrews påstande om det modsatte

bygger tilsyneladende på en artikel i "Daily Express" af Robert Moss 17/11 81. Moss har sin påstand fra kilder i København, hvilket får argumentet til at gå i ring. Det er ikke umuligt, at den oprindelige kilde til anklagen er vort eget PET.

En prøveballon

Andrew arbejdede på det tidspunkt selv for "Daily Express". Robert Moss arbejdede i 1970 i Chile for CIA for at forberede kupet mod Allende. I 1977 indrykkede han i amerikanske og britiske blade pro-apartheid annoncer, betalt af den sydafrikanske regering. Senere var han redaktør for et blad, hvis hovedaktionær var den nicaraguanske diktator Somoza. I 1980 udgav Moss sammen med Newsweek-redaktøren Arnaud de Borchgrave romanen "The Spike", der er interessant i denne forbindelse, fordi det er her, ordet "påvirknings-agent" første gang optræder i vestlige medier. Ordet havde tidligere tilsyneladende kun været brugt af KGB.

Det er min teori, at "The Spike" var en prøveballon fra efterretningstjenestens side. Den skulle så i 1981-82 følges op af en række sager mod påståede "påvirkningsagenter" i Europa. I Frankrig blev Pierre-Charles Pathé dømt som påvirkningsagent, men løsladt efter protester fra medierne, der fremførte at indførelsen af begrebet påvirkningsagent var en kriminalisering af den frie debat. Næste skridt var sagen mod mig, der også måtte opgives, hvorefter tilsvarende sager i Holland, Tyskland, Norge og Sverige i 1982 blev frafaldet.

Historikeren Hansen kunne måske prøve at sætte sig ind i dette interessante stof, der viser at stærke

kræfter i de vestlige lande har arbejdet for en retspraksis, hvorefter dissidenter og andre, hvis meninger afveg fra NATO's, skulle kunne dømmes for "spionage" på grundlag af debattindlæg. En nøjere granskning af disse forhold ville måske føre til, at udtrykket "Uskyldens byrde" får en noget anden klang end formodentlig tilsigtet af Peer Henrik Hansen.

Den dag i dag har jeg ikke kunnet få at vide, hvad man konkret ville anklage mig for. Ved henvendelser til PET, justitsministeriet og CIA i de sidste år har jeg fået at vide, at spørgsmålet om anklagerne vedrører statens sikkerhed og derfor ikke kan oplyses til den anklagede.

Var der nogen der sagde Kafka?

Ved henvendelse til Stasi-arkivet i Berlin har jeg fået oplyst, at jeg ikke var kendt af Stasi.

Den glade tro

Hvis derimod Hansens historiske metode bygger på den glade tro, at når en påstand er fremført på tryk, så er den nok sand, skal han da ikke nøjes med Andrew. Der er mange flere farverige påstande at tage af. Charlie Lindblom skriver i "Krig i fredstid", at jeg under forhör har indrømmet min nære tilknytning til KGB, Jovan Dragis i "Sovjetthotet mod Nordet" at jeg organiserede foredragsturnéer for sovjetiske professorer og en så pålidelig kilde som Reader's Digest skriver oktober 1982, at jeg ene mand stod for den fredsmarch fra Oslo til Paris, vi andre troede blev organiseret af en norsk kvindegruppe. Med lidt held kan Hansen finde frem til, at det i virkeligheden var mig, der sendte Lenin til Petrograd i en forseglet togvogn i 1917.

Thule-arbejdernes selvmål

Af H.L. Gjorup, Hedevangen 24, Kgs. Lyngby

MAGE TIL grænsefølsom naivitet, som demonstreres af folketingsmedlem for Venstre, Gyda Kongsted, i hendes indlæg 16/8 "Regeringen mishandler Thule-arbejdere" skal man lede længe efter.

Det er i det hele taget dybt frustrerende at se også andre seriøse politikere og journalister danse efter Thule-arbejdernes pibe. Det er men-

neskeligt at fejle, men Thule-arbejderne frem-

Der blev i sin gjort alt for at beskytte Thule-arbejderne mod stråling, og det lykkedes til fuldkommenhed som demonstreret ved efterfølgende målinger af urin og vævsprøver (se rapport fra den internationale ekspertgruppe, som i sin tid blev nedsat af Statens Sundhedsvidenskabelige Forskningsråd i sagens anledning).

Gyda Kongsted går uden videre ud fra, at Thule-arbejdernes konklusion om, at der ligger en intakt brintbombe på bunden af bugten ved

Thule, er korrekt.

Det er den ikke. Det fremgår ikke blot af amerikanske forsikringer og tekniske beviser, men også af de deklassificerede dokumenter, som Thule-arbejderne selv har fremskaffet: Det, amerikanerne ledte efter på bunden af bugten ved Thule, var brudstykker, som kunne afsløre konstruktionshemmeligheder. (Citater fra et af dokumenterne: »On the other hand even a brief search might find sensitive debris which another nation might recover if we did not»).

Bitter og rasende

Af Karsten H. Nielsen, redaktør, Lønborgvej 5, Skjern

JEG ER bitter og rasende på de feje landspolitikere, som har ladet indvandringen have frit løb. Nu skal vi så tilmed op-

leve en islamisering af dansk retsvæsen med utrolige domme for voldtægter og krænkelse af børn.

På intet tidspunkt har landspolitikerne villet diskutere ulemper ved indvandringen med folket.

Man har endog tilladt sig at henvise til, at "vi har jo indvandrings-

stop". -Jeg må magtesløst se til, mens Danmark gøres til et farligt sted for mine børn og børnebørn at vokse op.

Og disse landspolitikere vil gerne have mig til at stemme ja den 28. september.

De kan lige tro nej, kan de.

Efterlysning i debatten

Af Hans Møllerup, Christiansvej 30, Seendborg

HELLE Jacobsen, Hille-rod, (JP 13/8) ønsker, at kvinder, der har oplevet et fosterdab på egen krop, skal deltage i diskussionen.

Med hvilket formål? Hvor længe kan man diskutere en sag om liv eller død?

Og dog. Måske er det

et lille sundhedstegn i vor danske befolkning, at abortdebatten ikke døde med loven af 1973. Når bare ikke de kendte fortællinger og det indforståede kodesprog fører til, at vore kvinder frikender sig selv og hinanden for enhver naturlig skyldfølelse i denne sammenhæng.

Men hvor i alverden er vore læger (gynækologer) og sygeplejersker hende i debatten? Jeg kan ikke få øje på dem, op det siges, at de heller ikke gør noget for at føl-

ge deres "patienter" efter indgrebet.

HJ siger: »Disse kvinder (= dem, der har gennemgået en ulovlig abort. HM) er aldrig blevet mindet offentligt, så vidt jeg ved».

Måske ikke med en stenstøtte, men på andre måder:

Læs Bjarne Reuters roman "Når snerlen blomstrer" (evt. fra side 220) - eller se den som film med titlen "Tro, håb og kærlighed".

Lad Folketinget bestemme

Af Steen Thomsen, Strandboulevarden 59, 4., København Ø

»VI KAN IKKE binde os for kommende generationer« siger det radikale folketingsmedlem Elisabeth Arnold i JP 7/8 i

en kommentar til eurodebatten.

Alligevel anbefaler hun, at vi uigenkaldeligt indfører den økonomisk-monetære union, der dermed afskaffer kronen for altid.

Samtidig vil indførelsen af den økonomisk-monetære union lægge Danmarks selvbestemmelse over den førte po-

litik i en politisk spændetrøje, der for alvor vil binde kommende generationer.

En beslutning der ikke kan gøres om af kommende generationer, da den som bekendt er uigenkaldelig.

I Danmark skal Folketinget bestemme - ikke EU. Derfor: Stem Nej den 28. september.

MEDIE debat

Af STEEN STEENSEN

Er JP en borgerlig avis?

Danmarks Radio og TV-2 er statsorganer. Skærmene fungerer som den offentlige magts budbringere. Men er de privatejede aviser også blevet en del af systemet og tabt som forsvar af de borgerlige frihedsrettigheder? spørger Steen Steensen. At samle magten er galskab. Et frit samfund nærer mistillid til magt. Det bør Jyllands-Posten også gøre

LAD os gå til biddet med det samme.

Er Jyllands-Posten en borgerlig avis? Forsvarer bladet de borgerlige frihedsrettigheder? Eller er denne epoke i bladets historie slut?

De borgerlige frihedsideal ligger fast. Fra så vidt er de angivet i grundloven. Friheden drejer sig om den personlige uafhængighed og den nationale selvstændighed. Først og fremmest understreger de borgerlige frihedsrettigheder, at individet er vigtigere end staten. Mennesket fødes ikke til at trælle for verdslige myndigheder.

Frihedstankerne peger tillige på ejendomsretten som noget centralt. Du ejer det, som du lovligt har erhvervet. Dit hus, din jord, dit firma er ukrænkelig. De borgerlige idealer gør følgende selvejet til omdrejningspunkt i det økonomiske liv. Til selvejet er selvstyret lænket. Uden dispositionsfrihed forekommer ejendomsretten meget lidt bevendt. Af alle friheder synes næringsfriheden næsten at betyde mest. Etableringsfrihed og fri og lige adgang til arbejdet er den lille mands chance. Men heller ikke folkets ret til modstand må glem-

mes. Den nationale frihed er ligeså afgørende. Den private ejendomsret og den nationale ejendomsret oppebærer samme status. Begge dele udgør bolværker mod en autoritær udvikling. Den private ejendomsret skærmer mod et indre diktatur og den nationale grænse mod et ydre. Altid har de borgerlige frihedsrettigheder kredset om disse to forsvarsværker.

Behov for frizione
Det private og det nationale er naturligvis andet og mere end beskyttelsesmure mod indre og ydre fjender. Mennesker har behov for en frizione. Men desuden bør man ikke overse glæden ved at eje noget. Gårde, huse og værksteder på private hænder plejes og passes. Det samme gør butikker, fabrikker og fiskerkuttere. Ejerglæden og arbejdsglæden har meget med hinanden at gøre. Også det nationale er mere end en grænsevold. Et

folk høre til et sted. Det har en historie, en skæbne, et sprog, en fælles ramme. Nationalfølelsen har da også vist sig at være lige så stærk som ejendomsfølelsen. Det ændrer døgnets skrald i trompeten ikke noget ved.

Vil det så sige, at de borgerlige frihedsrettigheder er en slags indelukket selvtilstrækkelighed?

Overhovedet ikke. Privatejendommen er kun en base. Just fra denne rede kan der flyves vidt omkring. Men der skal være et sted at tage afsæt fra, noget at vende hjem til. Private virksomheder er netop uadvendte. Producenter og forretningsdrivende med rod i selvejet rækker såmænd ud efter den ganske verden.

Nationalstaten lægger heller ikke bånd på uadvendtheden. Var det ikke kappestriden mellem nationalstaterne, der sendte europæerne på opdagelse over hele kloden? Skabtes velstanden i Europa ikke i

nationalstaternes storhedstid? Jo akkurat. Nationalstoltheden og nationernes indbyrdes konkurrence gav vigtige impulser til kreativitet. Europæisk teknik og videnskab løb fra de gamle kulturer i Orienten, Indien og Kina.

De borgerlige frihedsrettigheder har frembragt det væsentlige i den europæiske historie. Den personlige selvbestemmelsesret og folkenes selvbestemmelsesret er og bliver omdrejningspunkt for et frit og blomstrende samfund.

Hinsides faregrænsen
Både den personlige og den nationale frihed forudsætter et apolitiseret miljø. I hvert fald skal civilsamfundet forekomme markant stærkere end den offentlige magt.

Politikerne må aldrig få magt til at true frihedsrettighederne. Og slet ikke magt til at føre krig. Gøres politik stærkere end økonomi er skitsen for en autoritær udvikling tegnet. Men

faregrænsen er forlængst overskredet. Samfundene i dag hærages af politisk aktivisme. Politikmagterne er i offensiven. Bureaokraterne følger i sporet. En hær af dirigenter og administratører angriber den civile verden.

Fire administrative centre hænger på folkens ryg, kommunen, amtet, staten og unionen. Støtte og styring flyder fra skrivebordene. Denne politiske aktivisme udgør en dræbende trussel mod de borgerlige frihedsrettigheder. Af alle politiske centre er EU den værste. Udenlandske direktiver vælter ind over landets grænse. Både den private og den nationale selvbestemmelsesret undergraves.

Hvordan kan Jyllands-Posten forsvare en autoritær udvikling af den art? Det farligste element i den politiske ekspansion understøttes.

Unionsvæsnen får netop den politiske dirigisme til at buldre i endnu højere

grad. Der er intet frihedsorienteret ved denne samling. Alligevel følger avisen regeringens aktivisme. De værste samarbejds politikere kan regne med bladets støtte.

Der går en skillelinje mellem økonomisk globalisme og politisk globalisme. Begriber Jyllands-Postens redaktører ikke den? Økonomisk globalisme er godt. De borgerlige frihedsrettigheder anfægtes ikke deraf. Tværtimod. Markedsekonomien danner netop hjørnestenen i de borgerlige idealer. Fri handel over grænserne og fri konkurrence kan slet ikke fravalges.

Alternativet måtte være en politisk styring af værerudbudet og priserne. Planøkonomi med andre ord. Det er diktaturets bane.

Magtens splittelse
Politisk globalisme er noget helt andet. Intet kan i farlighed sidestilles med denne plage. At samle magten er gal-

skab. Hvordan kan undertrykkelsen og udbygningen da undgås? Magtens splittelse udgør selve betingelsen for et frit samfund.

Danmarks Radio og TV-2 er statsorganer. Skærmene fungerer som den offentlige magts budbringere.

Men er de privatejede aviser også blevet en del af systemet?

I det mindste skal det siges til Jyllands-Postens ledelse: Jeres linje er antiborgerlig. Og antifolkelig. EU er politikmagernes paradys. De har jo selv skabt det. Et frit samfund nærer mistillid til magt.

Det bør Jyllands-Posten også gøre. Tro på det civile menneske fornuft og stol på Danmarks formåen som en fri og uafhængig nationalstat!

Steen Steensen er forfatter, cand. pæd. og lektor ved Vesthimmerlands HF & VUC